

Петровський Петро Михайлович

*доктор наук з державного управління, професор,
завідувач кафедри державного управління
Львівського регіонального інституту державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України*
ORCID: 0000 0001 8521 2384
e-mai: petro_petrovskyy@ukr.net

**ПУБЛІЧНО-УПРАВЛІНСЬКИЙ ФОРМАТ СУЧАСНОЇ БОРОТЬБИ
ЗА УКРАЇНСЬКУ ІДЕНТИЧНІСТЬ**

Досліджено публічно-управлінський аспект сучасної боротьби за українську ідентичність у контексті розкриття сфери публічності як багатогранного процесу забезпечення розвитку демократії та державного суверенітету України. На основі визначення ідентичності як результату самоусвідомлення особою своєї спорідненості з певною соціальною групою виокремлено сутнісні ознаки саме української ідентичності. Продемонстровано її принципову відмінність від російської ідентичності, яка значною мірою заснована на ресентименті – прагненні трансформувати (сублімувати) почуття образи і заздрості у синдром агресивності та помсти. Обґрунтовано положення, що боротьба за українську ідентичність у публічно-управлінському форматі має теоретико-методологічний та практично-прикладний аспекти, що реалізуються поєднанням спільних зусиль більшості суб'єктів соціального розвитку.

Ключові слова: ідентичність; публічне управління; смислова війна; українська ідентичність; напрями і зміст атак на українську ідентичність з боку Кремля; публічно-управлінські теоретичні та практичні засоби протистояння та боротьби за українську ідентичність.

Постановка проблеми. Перед сучасною Україною, що здійснює публічно-управлінську модернізацію, постають складні завдання як практичного, так і теоретичного спрямування. Дійсно, демократичний розвиток, перехід економіки на засади ринкової конкуренції та новітніх інформаційних технологій, а також забезпечення сталого розвитку українського суспільства актуалізують вирішення низки питань світоглядно-методологічного значення. Для здійснення реформування життєдіяльності всіх сфер соціуму, запровадження публічної політики необхідне глибоке теоретичне обґрунтування, звернення до смислових основ сучасного цивілізаційного розвитку.

Складність викликів сьогодення підсилюється тим, що з боку Російської Федерації ведеться гібридна війна проти України, яка, насамперед, проявляється у жорстоких воєнних діях, що призводять до щоденних людських втрат, понівечених доль і здоров'я молодих людей, їх рідних і близьких. Водночас агресія здійснюється на економічному, інформаційному, дипломатичному та політичному фронтах. Необхідним її доповненням є також смислова або

світоглядно-методологічна війна – боротьба за свідомість людей як прагнення змінити їх ставлення до дійсності, замінити раціонально обґрунтовані установки діяльності на хибні та безперспективні.

Важливо наголосити, що одним із пріоритетних напрямів смислової війни Кремля проти України є руйнування української ідентичності, що невіддільна від усвідомлення глибинної причетності до свого народу, країни й держави. За вказаних умов у медійному просторі та у значної частини громадян формується індиферентне ставлення до проблеми української ідентичності, її надважливого значення для розвитку сфери публічності, розбудови демократичних засад управління і самої державності України. Тому для теорії публічного управління актуальним завданням є сформувати концептуальне розуміння складних трансформаційних процесів із послідовним проведенням україноцентризму та відповідної ідентичності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з окресленої проблеми може бути здійснений у декількох напрямках. Насамперед необхідно констатувати, що розгляд сучасної проблеми української ідентичності має ґрунтуватись на літературній спадщині великих митців України (Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки та інших) та враховувати сучасні праці видатних дослідників типових рис народу (О. Забужко, Л. Івшиної, Л. Костенко, Є. Маланюка, Ю. Шевельова та інших). Теоретико-методологічні основи розгляду ідентичності як чинника розвитку сучасного суспільства закладені в ідеях класиків світової думки (Ж. Бодріяр, Ю. Габермас, В. Дільтея, Е. Еріксон, Л. Фр. Г. Сведсен, Ф. Фукуяма та інші). Загальносоціальне значення вирішення проблеми української ідентичності висвітлюється у працях вітчизняних вчених: Є. Бистрицького, В. Горбуліна, С. Дацюка, А. Колодій, Г. Почепцова. Публічно-управлінський формат ствердження української ідентичності розкривають такі автори, як: В. Пасічник, Н. Підбережний О. Шапаренко та інші.

Виокремлення невирішених раніше частин загальної проблеми. Аналіз праць названих авторів дає підстави стверджувати, що на сучасному етапі розвитку проблематика теоретичного осмислення української ідентичності далеко не вичерпана і потребує подальшого дослідження. Зокрема, необхідно детальніше висвітлювати соціально-економічні та концептуальні основи вказаної ідентичності, її значення для демократичного розвитку українського суспільства та публічного управління. Також більшої уваги заслуговує розкриття особливості практичного ствердження української ідентичності публічно-управлінськими засобами в умовах гібридної війни з боку Російської Федерації. Відповідно, метою статті є обґрунтування необхідності посилення боротьби за збереження та розвиток української ідентичності шляхом використання теоретичного та практичного потенціалу публічного управління.

Виклад основного матеріалу. Сучасне розширення сфери публічного управління, що проявляється в наданні територіальним громадам повноцінних

повноважень суб'єктів розвитку, сприянні активності об'єднань громадянського суспільства, враховує нові соціально-культурні пласти впливу на подальший розвиток. Відповідно посилюється значення рівня свідомого ставлення, раціонального осмислення та ствердження власної причетності до здійснюваних трансформацій. Одним із найбільш артикульованих і важливих на сьогодні аспектів усвідомлення особистісного ставлення до соціальних процесів є визначення ідентичності.

Необхідність теоретичного обґрунтування та практичного вирішення проблеми української ідентичності зумовлена низкою чинників, до яких насамперед належать такі:

- українська ідентичність є потужним ресурсом політичної консолідації народу й держави та соціально-економічного розвитку суспільства;
- вона не набула значення однозначної цінності в українському суспільстві, тому перебуває у процесі модернізації;
- її важливі аспекти досить вільно трактуються українськими високопосадовцями в процесі формування й реалізації публічної політики;
- вона не отримала належного інституційного (офіційного) затвердження в нормативно-правових документах;
- їй не приділяється співмірна соціальній значимості увага в українському інформаційно-культурному та освітньому просторі;
- вона не стала предметом належної уваги в процесі здійснення управлінських функцій органами та посадовими особами публічної влади;
- українська ідентичність як дієвий чинник соціального розвитку є одним із основних об'єктів нищення у смисловій війні з боку Кремля.

Кожен із названих чинників фіксує певну суперечність між позитивним значенням ідентичності та її реальним станом у сучасному українському суспільстві. Можна констатувати, що саме зміцнення української ідентичності сприятиме успішному вирішенню соціально-політичних проблем, дасть змогу консолідувати зусилля на боротьбу із зовнішнім агресором.

Науковий підхід до розкриття задекларованої теми вимагає уважного погляду на загальний зміст поняття “ідентичність” та розкриття його сутнісних ознак і форм прояву. Так, ідентичність – це, насамперед, результат свідомого приєднання особи до певної групи як собі подібних (уподібнення іншим). “Ідентичність – це моє і ваше індивідуальне, особисте віднесення себе до тієї чи тієї спільноти з її минулим, сучасним і майбутнім” [1]. Таке ототожнення себе з іншими можливе лише на основі самоусвідомлення, позиціонування себе як усталеної цілісності якісних рис, що попри різноманіття дій і вчинків, визначають внутрішню духовну єдність особи. На ідентичності з собою надбудовується визнання особистісної причетності певній спільноті людей (сім'я, родина, громада, країна, людство) як фіксація особою власної психоемоційної єдності з іншими. Таке усвідомлення ґрунтується також на актуалізації історичної пам'яті (включно із проявами архетипів) і доповнюється певною

мірою прогнозованим майбутнім – баченням спільної долі. Грannya формування соціальної ідентичності особи є етнічна, моральна, політична та духовно-культурна сфери [2].

У контексті цього розгляду важливо відзначити практичний бік ідентичності, її мотиваційну спрямованість на реалізацію конкретної життєвої позиції. Тут доречно зазначити думку відомого норвезького дослідника Л. Фр. Г. Сведсена: “Бути самим собою означає могли дати звіт про себе, могли сказати, ким ви були, ким будете і ким ви є зараз, між минулим і майбутнім. І найважливішим аспектом цієї історії є питання: про що ви турбуєтесь? Значення й ідентичність можуть встановлюватися, тільки якщо особа *турбується* про щось” [3].

Практична спрямованість ідентичності реалізується як політична консолідація нації та стає дієвим чинником гарантування державного суверенітету. Саме тому українська ідентичність є центральним об’єктом атак у ході сучасної інформаційної та смислової війни Кремля проти України.

Доречно пригадати, що смислова війна спрямована на зміну мислення та поведінки супротивника за допомогою нав’язування йому спотворених значень, смислів і цінностей. Відомий французький теоретик Ж. Бодріяр стверджує, що “ми перебуваємо в світі, в якому дедалі більше інформації і дедалі менше смислу” [4], а “там, де, на нашу думку, інформація продукує смисл, відбувається протилежне” [5]. Тобто, досить часто інформація не продукує смисли, а “розмиває” їх і спотворює. Власне, справжнім об’єктом інформаційної війни є не просто знання про окремі події та соціально-політичні процеси, а значущі для суспільства смисли та цінності, що “направляють хід буття” [6]. Смислова війна змінює розуміння, переконання й самоідентифікацію особи. Відповідно, формуються вигідні агресору соціальні цінності, політичні орієнтири, принципи й критерії ідентифікації та спрямування суспільства. Зрозуміло, що одним із пріоритетних напрямів смислової війни Кремля проти України є руйнування української ідентичності, що невіддільна від усвідомлення глибокої причетності до свого народу, країни й держави [7].

Українська ідентичність, її сутнісні ознаки, особливості формування та історичні прояви є предметом окремих наукових досліджень [8]. У межах наших можливостей необхідно відзначити, що до типових рис українства, які мають позитивне соціально-політичне значення, належать:

- генетичне волелюбство;
- демократизм і народовладдя;
- гідність і прагнення самореалізації;
- загострене почуття справедливості;
- відкритість непередбачуваності та орієнтація на майбутнє.

До них можна додати й значну кількість негативних рис, що не сприяють формуванню сучасної цивілізаційної ідентичності, це: надмірна емоційність, низький рівень рефлексивності, партикулярність мислення тощо.

З публічно-управлінської позиції цікавим є твердження С. Дацюка про центричну структуру української ідентичності, в якій виокремлюється ядро та периферія. Автор визначає перше як “спільний суверенітет над майбутнім” та зараховує до нього “творення Республіки (а не держави), громад (а не народу), самоуправління (а не влади), задля спільної реалізації проєктів та програм на умовах публічно-приватного партнерства, задля підтримки екосистеми через гармонійну взаємодію людини, суспільства та природи”. Відповідно, периферію ідентичності становлять “автентичні території, українська мова, національна культура, національні традиції” [9]. З останніми положеннями можна дискутувати, але першочерговим тут є визнання політичної (державницької) основи української ідентичності.

Ще однією важливою гранню актуальності проблеми української ідентичності є внутрішня відстороненість значної частини українців від політичного процесу, низький рівень усвідомлення відповідальності за державотворення і свою практичну участь у ньому. Така соціально-політична позиція традиційно фіксується як малоросійство із відповідним визначенням особи як малороса, а її формування є “результатом такої наполегливої й планової чинності державної машини імперської Росії. Це був брутальний, масово-механічний виріб, виконуваний терористично-поліційною машиною тотально-зентралізованої держави” [10]. У 1959 р. Є. Маланюк робить стратегічно влучний висновок: “Скажемо коротко і забігаючи наперед: проблема українського малоросійства є однією з найважливіших, якщо не центральних проблем, безпосередньо зв’язаних з нашою основною проблемою – проблемою державності. Що більше: це є та проблема, що першою встане перед державними мужами вже Державної України. І ще довго, в часі тривання й стабілізації державності, та проблема стоятиме першоплановим завданням, а для самої державності – грізним мemento (нагадуванням)” [11]. Надзвичайно актуальними є застереження автора, за якими загроза малоросійства полягає у тому, що, “бувши спочатку чуттєвою й психологічною вадою, об’єктивно дає пізніш очевидний параліч національно-державної волі, а дедалі – агентуру й п’яту колону Москви” [12].

Смислові атаки гібридної війни спрямовані на нівелювання історичних цінностей (зокрема, вікової боротьби українського народу за державний суверенітет); нав’язуються маргінальні ідеї конформізму і тоталітаризму (керованої демократії); заперечуються демократичні орієнтири розвитку та європейські стандарти і норми життя. Типовими симулякрами сучасної смислової війни Кремля проти української ідентичності є “братні народи”, “русский мир”, “духовные скрепи” тощо.

Руйнування української ідентичності з боку Кремля здійснюється шляхом заперечення її сутнісних ознак. Зокрема, це проявляється в намаганні позбавити українства генетичного волелюбства, демократизму та творчості. На заміну їм проголошуються риси, типові для російської ідентичності, зокрема

авторитаризм (висока дистанція влади), колективізм, патерналізм (надмірні очікування від держави) та конформізм. Водночас замовчуються характеристики, що явно суперечать демократичним і цивілізаційним тенденціям сьогодення. Так, за висновками багатьох дослідників, російському загалу притаманні риси імперського шовінізму та ресентименту як сублімація почуття неповноцінності (матеріальної, духовної, історичної) у синдром помсти [13, 14]. Іншими словами, негативні емоційні ставлення ворожості та агресивності до сусідів формуються на основі заздрості.

За таких обставин архіважливими завданнями представників української державності, а також теоретиків і практиків публічного управління, є глибинне усвідомлення необхідності послідовної боротьби за власну українськість, концептуальне визначення її сутності та самодостатності, повсюдне артикулювання та масштабне практичне ствердження.

Необхідно також висловити застереження щодо того, що з боку Російської Федерації здійснюється глобалізаційний вплив, який відтворює нібито сучасний тренд інтеграції культур. Тут доречно процитувати вислів Л. Івшиної: "...Саме зараз ... світ наближається до розуміння, що порятунок – у поверненні до свого коріння. Не плавильний котел – а гармонія національних культур" [15]. Їй також належать слова про те, що українська ідентичність – це наша "секретна зброя", а наші "поклади ідентичності" – як "законсервована артезіанська свердловина" [16]. Це було висловлено у серпні 2011 р. На сьогодні можна стверджувати, що ця наша "секретна зброя" у 2014 р. проявила себе як Революція Гідності та рух добровільних батальйонів і волонтерів, без героїзму яких питання української ідентичності не стояло б на порядку денному взагалі або мало б зовсім іншу конотацію.

Основні напрями руйнування української ідентичності з боку Кремля та засоби протистояння цій агресії можна відтворити у табл. 1.

Таблиця 1

**Напрями руйнування української ідентичності
з боку Кремля та засоби протистояння їм**

Напрями атак	Зміст атак	Конкретні цілі	Засоби протистояння
1	2	3	4
Пізнавально-емпіричне дезінформування	Загострення уваги на негативних явищах	Сформувати наратив української неспроможності	Об'єктивне відтворення успіхів, проблем і шляхів їх вирішення
	Спотворене трактування історії	Включення України в "русский мир"	Розкриття історичної правди
	Дезінформація, поширення псевдофактів, фейків тощо	Поверхнєве сприйняття сьогодення, створення когнітивного дисонансу	Формування істинного й цілісного розуміння дійсності

Закінчення табл. 1

1	2	3	4
Консервування психоемоційної неусвідомленості	Загострення уваги на повсякденності та неусвідомленості	Домінування неусвідомленої та маніпулятивної поведінки особи	Посилення усвідомленого ставлення до себе та умов свого існування
	Використання архетипів – колективного підсвідомого українців	Формування негативної соціально-психологічної матриці українства	Критичне ставлення до архетипів і ствердження специфіки української ментальності
	“Розмивання” перспектив майбутнього	Звуження їх до ілюзій (фантоми, ідеологеми з минулого тощо)	Рациональне розкриття можливостей вільного розвитку
Продуктування ціннісно-гуманітарної розмитості	Переоцінка досягнень минулого	Привласнення видатних постатей і перемог	Адекватна оцінка поразок, перемог і героїв
	Експансія у сферу мистецтва й літератури	Ствердження культурно-ціннісної та персоніфікованої єдності народів	Виважено-критичне (диференційоване) ставлення до змісту художніх творів
	Українська мова	“Живання її зі світу” (Ліна Костенко)	Всебічне культивування української мови – важливого ресурсу розвитку України
Нав’язування соціально-політичної невизначеності	Економічна незалежність України	Вмонтованість в економічне поле Росії	Формування автономної цілісної економіки
	Розвиток демократичних відносин в українському соціумі	Формування тоталітарної (абсолютної) ідентичності	Запровадження ідентичності в різноманітті
	Суверенність української держави	Заперечення державно-патріотичної ідентичності	Всебічне ствердження української політичної нації

У табл. 1 відтворені чотири основні блоки руйнування української ідентичності з боку пропагандистської машини Кремля, кожен із яких, своєю чергою, поділяється на три складові напрями. Будь-який із дванадцяти конкретних напрямів має свій об’єкт впливу, чітко визначену мету та підпорядкований стратегічній меті агресії – руйнувати українську ідентичність і, у підсумку, державу Україна. Тому успішне протистояння смисловій інтервенції з боку Російської Федерації полягає у проведенні послідовної політики

утвердження української ідентичності – у назвах, контенті програм засобів масової інформації, змісті соціальних трансформацій, а також у наповненні освітнього та культурного простору цивілізаційними цінностями.

У форматі публічного управління особливо важливо дотримуватися політики зміцнення української ідентичності, теоретичними засобами реалізації якої є:

- визначення й обґрунтування сутнісних ознак української ідентичності;
- відтворення автентичних інтересів і сподівань народу, що становлять основу ідентичності;
- розкриття змісту і основних напрямів російської смислової агресії як руйнування української ідентичності;
- зміцнення системи правового протистояння агресії та руйнівним внутрішнім тенденціям;
- впровадження україноцентричних смислів ідентичності в інституціоналізовані форми – управлінські рішення, концепції, стратегії, закони, програми, плани тощо.

Поряд із реалізацією теоретичних засобів боротьби проти імперських атак на українську ідентичність необхідно запроваджувати й активно здійснювати систему практичних заходів протистояння, значна частина якої безпосередньо стосується діяльності у сфері публічності, зокрема:

- заповнення інформаційного простору україноцентричним контентом;
- надання українській ідентичності значення модерної цінності, спрямованої у майбутнє засобами культури, літератури та мистецтва;
- акцентування уваги на політичному змісті української ідентичності та відповідних демократичних методах її імплементації;
- забезпечення публічно-управлінськими засобами прав етнічних меншин і культурного різноманіття країни;
- сприяння розвитку українській ідентичності в освітній та науковій сфері;
- системне формування української ідентичності як активної життєвої позиції або перетворення її в життєве кредо [17].

Необхідною умовою поєднання теоретичних і практичних зусиль боротьби за зміцнення української ідентичності є послідовне визначення суб'єктів цього процесу. Надане раніше базове визначення ідентичності як зусиль самоусвідомлення кожної особи орієнтує на визнання її суб'єктом формування власної ідентичності. Проте така констатація не заперечує спрямовуючого значення управлінського впливу, його ролі в усвідомленні причетності до спільних справ соціуму [18]. Оскільки визначення інтеграційних смислів для конкретики суспільних трансформацій є складним теоретичним завданням, воно має вирішуватися синергетичним зусиллям представників різних сфер діяльності, зокрема науковцями, філософами, культурологами, політологами, юристами, соціальними психологами та представниками інших сфер. Їх формулювання – це відтворення автентичних інтересів і сподівань

народу, що становлять основу ідентичності. А завдання теоретиків і практиків публічного врядування полягає у впровадженні базових смислів української ідентичності в повсякденну практику життя, в канву суспільно-владних відносин.

Висновки і перспективи подальших розвідок. Отже, зміст основних положень проблеми сучасної боротьба за українську ідентичність у публічно-управлінському форматі можна звести до низки положень. По-перше, українська ідентичність є політичним чинником консолідації суспільства та дієвим ресурсом демократичного розвитку країни. По-друге, в теорії та практиці публічного управління необхідним напрямом діяльності має бути протистояння російській смисловій агресії в частині руйнування української ідентичності. По-третє, забезпечення перемоги у вказаному протистоянні можливе за умови усвідомлення позитивних смислів розбудови сучасної демократичної держави, зокрема цінностей, принципів та підходів, що пройшли раціональне опосередкування та відтворюють українську ідентичність як цивілізаційний тренд розвитку суспільства.

У статті констатується, що одним із актуальних викликів сучасності є збереження та зміцнення української ідентичності як ефективного ресурсу розвитку України. Розкрито ідентичність за допомогою низки сутнісних ознак, самоусвідомлення суб'єктом своєї внутрішньої спорідненості із соціальними групами. Продемонстровано, що українська ідентичність якісно відрізняється від російської своєю демократичністю, толерантністю та раціональністю. Обґрунтовано, що російська агресивність до всього українського значною мірою зумовлена синдромом ресентименту. Акцентовано увагу на публічно-управлінському форматі зміцнення української ідентичності та розкриті теоретичних і практичних засобів цього процесу.

Перспективними напрямками подальших наукових досліджень порушеної проблематики будуть пошуки відповідей на питання про глибинні структури соціальної та політичної ідентичності, а також про конкретні шляхи впливу сфери публічності на формування української ідентичності.

Список використаної літератури

1. Бистрицький Є. Як здійснити ідентичність. URL : <https://blogs.pravda.com.ua/authors/bystrytsky/5e103bdbd6825> (дата звернення: 02.02.2020).
2. Дацюк С. Зміна ідентичності. URL : <https://blogs.pravda.com.ua/authors/datsuk/5e18432456d0c> (дата звернення: 02.02.2020).
3. Свендсен Л. Фр. Г. Філософія свободи / пер. з норвезьк. Львів : Ви-во Анетти Антоненко ; Київ : Ніка-Центр, 2016. С. 291, 292.
4. Бодрір Ж. Симулякри і симуляції / пер. з фр. В. Ховхун. Київ : Вид-во ім. Соломії Павличко "Основи", 2004. 230 с.
5. Там само. С. 119.
6. Почепцов Г. Смисли і війни: Україна і Росія в інформаційній і смисловій війнах. Київ : Вид-во "Києво-Могилянська академія", 2016. С. 285.

7. Петровський П. М. Теоретико-методологічні основи перемоги України в сучасній смисловій війні // Ефективність державного управління : зб. наук. пр. Вип. 1(58) / за заг. ред. чл.-кор. НАН України В. С. Загорського, доц. А. В. Ліпенцева. Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2019. С. 13—25.
8. Україна Incognita. ТОП-25 / за заг. ред. Л. Івшиної. вид. 1. Київ : ПрАТ “Українська прес-група”, 2014. 384 с.
9. Дацюк С. Зміна ідентичності...
10. Маланюк Є. Малоросійство. URL : <https://osvita.ua/school/literature/m/71051> (дата звернення: 02.02.2020).
11. Там само.
12. Там само.
13. Дацюк С. Зміна ідентичності...
14. Гольдфарб А. Ресентимент – синдром ущербной агрессивности. URL : <https://snob.ru/profile/9402/blog/84872> (дата обращения: 02.02.2020).
15. Івшина Л. Історія Київської держави для сьогоднішньої України – це “паспорт” в цивілізацію // Україна Incognita. ТОП-25. Вид. 1 / за заг. ред. Л. Івшиної. Київ : ПрАТ “Українська прес-група”, 2014. С. 17.
16. Там само. С. 22.
17. Дацюк С. Зміна ідентичності...
18. Шапаренко О. В. Національна ідентичність як чинник формування громадянського суспільства в Україні // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. 2015. Вип. 20. С. 92—99. (Серія: Історія України. Українознавство: історичні та філософські науки).

Статтю подано: 04.03.2020

Статтю схвалено: 26.03.2020

Petrovskyi Petro Mykhailovych

*Doctor of Public Administration, Professor,
Head of the Public Administration Department at
Lviv Regional Institute for Public Administration of the National Academy for
Public Administration under the President of Ukraine*

ORCID: 0000 0001 8521 2384

e-mai: petro_petrovskyi@ukr.net

PUBLIC-MANAGERIAL FORMAT OF THE MODERN STRUGGLE FOR UKRAINIAN IDENTITY

Problem setting. The current conditions of developing Ukrainian society are characterized by the modernization of all spheres of publicity, the introduction of democratic forms of the organization of public power, and the definition of strategic goals for further development. Such positive changes are opposed by the hybrid war of the Russian Federation, which seeks to undermine the integrity of Ukraine, in particular, to blur the unity of Ukraine as well as the unity and sovereignty of Ukrainianness. Under these conditions, the theory and practice of public administration have high tasks – to develop and implement the policy of Ukrainian centrism, to bring to life the political identity of society.

Recent research and publications analysis concerning the raised problem may be carried out in several directions. First of all, it should be noted that consideration of the contemporary problem of Ukrainian identity should be based on the literary heritage of the great artists of Ukraine (T. Shevchenko, I. Franko, Lesya Ukrainka, etc.) and take into account the contemporary works of prominent researchers of typical features of the people (Yu. Shevelova, L. Kostenko, O. Zabuzhko, L. Ivshyna, etc.). Theoretical and methodological foundations for considering identity as a factor in the development of modern society are laid in the ideas of the classics of world thought (J. Bodriar, Y. Habermas, V. Dilthey, E. Erikson, L. F. G. Svedsen, F. Fukuyama, etc.). The general social importance of solving the problem of Ukrainian identity is reflected in the works of Ukrainian scholars such as E. Bystrytskyi, V. Horbulin, S. Datsiuk, A. Kolodii, H. Pocheptsov. The public-managerial format for asserting Ukrainian identity is revealed by the following authors: V. Pasichnyk, N. Pidberezhenko, O. Shaparenko and others.

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. The analyzed works raise important aspects of the theoretical interpretation and social significance of Ukrainian identity but do not fully reveal the peculiarities of its practical assertion by public-managerial means in conditions of the uncompromising hybrid war on the part of the Russian Federation. Accordingly, the paper objective is defined as a justification of the topicality of the usage of theoretical and practical potential of public administration for the preservation and development of Ukrainian identity.

Paper main body. The starting point of the article is the statement that the modern expansion of the sphere of public administration includes new socio-cultural layers of influence on further development. Accordingly, the value of the level of the conscious attitude, rational understanding of the carried out transformations is increasing. One of the important aspects of personal awareness of social processes is the determination of the identity. The topicality of the problem of Ukrainian identity has been considered in the context of several contemporary challenges, among which the incompleteness of its formation and the systemic efforts of the Kremlin directed at destroying this powerful resource of development are of particular importance.

A distinction is drawn between Ukrainian and Russian national identity, which is, first and foremost, in the level of orientation towards civilizational and democratic values, in attitude to the ways of social self-realization and so on.

The classification of the main directions of destructing Ukrainian identity by the propaganda machine of the Russian Federation is carried out, within which four blocks, twelve specific influences and goals are fixed. Accordingly, the means of counteracting such semantic aggression are indicated. The conceptual basis of Ukrainian identity is political Ukrainian-centrism as a comprehensive statement of a common civilizational future.

It is substantiated that compliance with the policy of strengthening Ukrainian identity by public-managerial means is possible due to the combination of theoretical and practical content of the activity of all subjects of modernization of society. The content of specific steps of forming Ukrainian identity is revealed.

Conclusions of the research and prospects for further studies. It is stated that one of the pressing challenges of the present is to preserve and strengthen Ukrainian identity as an effective resource for Ukraine's development. Identity is revealed through several essential features, a self-awareness of the subject of his or her inner affinity with social groups.

Ukrainian identity differs qualitatively from Russian identity in terms of democracy, tolerance and rationality. It is substantiated that Russian aggression towards all Ukrainian is largely due to the resentment syndrome. Emphasis is placed on the public-managerial format of strengthening Ukrainian identity and the theoretical and practical tools of this process are revealed. Prospective directions of further scientific research of the raised problematics will be the search for the answer to the questions about the deep structures of social and political identity, as well as about specific ways of influence of the sphere of publicity on the formation of Ukrainian identity.

Key words: identity; public administration; semantic war; Ukrainian identity; directions and content of attacks on Ukrainian identity by the Kremlin, public-managerial theoretical and practical means of confrontation and struggle for Ukrainian identity.

References

1. Bystrytskyi, Ye. *Yak zdiisnyty identychnist*. URL : <https://blogs.pravda.com.ua/authors/bystrytsky/5e103bdb6825> [in Ukrainian].
2. Datsiuk, S. *Zmina identychnosti*. URL : <https://blogs.pravda.com.ua/authors/datsuk/5e18432456d0c> [in Ukrainian].
3. Svendsen, L. Fr. H. (2016). *Filosofiia svobody*. Lviv: Vy-vo Anetty Antonenko; Kyiv: Nika-Tsentr. pp. 291, 292 [in Ukrainian].
4. Bodrir, Zh. (2004). *Symuliakry i symuliatsii*. Kyiv: Vyd-vo im. Solomii Pavlychko "Osnovy". 230 p. [in Ukrainian].
5. Ibid. pp. 119.
6. Pocheptsov, H. (2016). *Smysly i viiny: Ukraina i Rosiia v informatsiinii i smyslovii viinakh*. Kyiv: Vyd dim "Kyievo-Mohylianska akademiia". pp. 285 [in Ukrainian].
7. Petrovskyi, P. M. (2019). Teoretyko-metodolohichni osnovy peremohy Ukrainy v suchasni smyslovii viini. *Efficiency of Public Administration*, Issue 1(58), pp. 13-25 [in Ukrainian].
8. *Ukraina Incognita. TOP-25*. (2014). Kyiv: PrAT "Ukrainska pres-hrupa". 384 p. [in Ukrainian].
9. Datsiuk, S. *Zmina identychnosti...*
10. Malaniuk, Ye. *Malorosiistvo*. URL : <https://osvita.ua/school/literature/m/71051> [in Ukrainian].
11. Ibid.
12. Ibid.
13. Datsiuk, S. *Zmina identychnosti...*
14. Holdfarb, A. *Resentyment – syndrom ushcherbnoi ahressyvnyosti*. URL : <https://snob.ru/profile/9402/blog/84872> [in Ukrainian].
15. Ivshyna, L. (2014). Istoriia Kyivskoi derzhavy dlia sohodnishnoi Ukrainy – tse "pasport" v tsyvilizatsiui. In *Ukraina Incognita. TOP-25*. Kyiv: PrAT "Ukrainska pres-hrupa". pp. 17 [in Ukrainian].
16. Ibid. pp. 22.
17. Datsiuk, S. *Zmina identychnosti...*
18. Shaparenko, O. V. (2015). Natsionalna identychnist yak chynnyk formuvannia hromadianskoho suspilstva v Ukraini *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu imeni V. N. Karazina*, Issue 20, pp. 92-99 [in Ukrainian].

Paper submitted: 04.03.2020

Paper accepted: 26.03.2020

Цитування: Петровський П. М. Публічно-управлінський формат сучасної боротьби за українську ідентичність // Ефективність державного управління : зб. наук. пр. Вип. 1 (62) : у 2 ч. Ч. 1 / за заг. ред. чл.-кор. НАН України В. С. Загорського, доц. А. В. Ліпенцева. Львів : ЛПІДУ НАДУ, 2020. С. 64—76. (DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4011.62.2020.205770>).

Citation: Petrovskyi, P. M. (2020). Public-managerial format of the modern struggle for ukrainian identity. *Efficiency of Public Administration*, Issue 1 (62), pp. 64-76. (DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4011.62.2020.205770>).